
NIEWYMOWNOŚĆ (1) *sb f*

e oraz *oba* o *prawdopodobnie jasne* (*tak w niewymowny* oraz *-ość*; *tak też Cn*).

sg N niewymowność. ◊ [*A* niewymowność.]

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI w. s.v. wymowność.

Brak umiejętności wystawiania się; infacundia Calep, Cn; fames a. ieiunitas a. inopia a. siccitas verborum ve, orationis, infantia Cn: Infacundia Dicendi imperitia Nie wymowność. Calep 531b; [Ten wiek też na łześć części mądrzy rozdzielali. Niewymowność dziecińlką pierwłzy^m wiekiem zwali. Iż odnáródnienia do roku śiódmego/ Náwyka dziecię mowić łłowá wólzélákiego. KołakWiek A4 (Linde)].

Cf **NIEWYMOWA, WYMOWNOŚĆ**

JB